A.A. Grapevine

Egyszerre egy napraforgót

Írta: Brian S. | Oakley, Kalifornia

A Felsőbb Erőt keresve kinyitotta az elméjét és a szemét, és teljesen biztos, hogy valami csodálatos virágzott ki

Életem nagy részében ittam és drogokat használtam — súlyosan. Az ivásom akkor kezdődött, amikor még csak gyerek voltam, túlságosan fiatal. Azt hittem, jól szórakozom, de az évek során mindent elvett tőlem.
Néhány éve elkezdtem mindent elveszíteni. A bankszámláimat lemerítettem; kiürítettem a nyugdíjszámlámat, és eladtam mindent, ami egy fillért is ért. Abbahagytam a számlák fizetését, így végül kilakoltattak. Kétségbeesésemben meggyőztem a főbérlőmet, hogy engedje meg, hogy karácsonyig maradjak, hogy a gyerekeimnek legyen egy utolsó ünnepe otthon. Néhány nappal később már hajléktalan voltam, a teherautómban éltem a kutyámmal. Néha a raktáramban aludtam, vagy egész éjjel ébren maradtam, és „barátokkal" ittam. Alkalmi munkákat vállaltam, hogy elboldoguljak, de belül üres voltam.

Egy nap, miközben egy munka felé vezettem, megtörtént az, amit most az én „isteni pillanatomnak" hívok. Félrehúzódtam a teherautómmal, összeomlottam és sírni kezdtem. Felismertem, hogy nem élhetek tovább így. Nem hagyhattam, hogy a gyerekeim többé így lássanak. Elővettem a telefonomat, és üzentem két legközelebbi barátomnak. Addig a pillanatig senki sem tudta, milyen rosszra fordultak a dolgok. Elmondtam nekik, hogy segítségre van szükségem. Abban a másodpercben, ahogy megnyomtam a „küldés" gombot, úgy éreztem, mintha egy tonna tégla esett volna le a mellkasomról.
Ez után sem volt könnyű — a felépülésben semmi sem az. El kellett adnom/ajándékoznom a kutyámat, mert nem tudtam gondoskodni róla, és ez még jobban összetört. De a barátaim azt tették, amit az igazi barátok tesznek — megkeresték a családomat. Anyukám megengedte, hogy nála maradjak néhány napig, aztán bejelentkeztem egy elvonóra.

Miután kijöttem, elmentem egy A.A.-gyűlésre egy kedd estén. Úgy sétáltam be, mint egy csöves — sírva, remegve és tele szégyennel. De azon az estén valami történt.

Körülvett a szeretet. Valaki adott nekem egy kabátot, mert nem volt, és odakint fagyos idő volt. Még nem hittem a Felsőbb Erőben, de hittem abban a melegségben, amit az abban a szobában lévő emberektől éreztem. Az a gyűlés egy kicsi, hideg lakókocsiban volt egy templom mellett Oakley-ban, Kaliforniában. Elkezdtem oda járni minden egyes nap. Néha csak ültem a parkolóban, mert tudtam, hogy biztonságban vagyok. Nem bántottam már magam többé. Megpróbáltam meggyógyulni. Dolgoztam a szponzorommal, templomba jártam, imádkoztam és elolvastam mindent, amit csak tudtam a spiritualitásról. Mégsem találtam a Felsőbb Erőmet. Úgy tűnt, mindenkinek van egy. Elhagyottnak éreztem magam.

Aztán egy nap egy gyűlés előtt egy barátom elmesélte nekem, hogyan fedte fel magát az ő Felsőbb Erője napraforgókon keresztül. Azt mondta, egyszerűen elkezdtek megjelenni az életében emlékeztetőkként, hogy nincs egyedül. Emlékszem, arra gondoltam, milyen szerencsés — én még egy ilyen szerencsés fordulatot sem tudok elcsípni.
A következő napon a gyerekeimmel vezettem. Színes drótokkal játszottak a hátsó ülésen, amikor a lányom azt mondta: „Apu, csináltam neked egy napraforgót!” Átadott nekem egy kis sárga és fekete dolgot, ami alig hasonlított egy virágra, de én elmosolyodtam és megköszöntem neki. Nem gondoltam sokat róla. A következő nap besétáltam a munkahelyemre, és valaki egy virágcsokrot hagyott az asztalon. Pontosan a közepén napraforgók voltak. Ezután elkezdtem őket mindenhol látni — falakon, táblákon, ingeken, könyvborítókon, amit csak el tudsz képzelni.

Egyik este telefonon beszéltem a sógorommal, és meséltem neki erről. Ahogy körülnéztem a szobámban anyukám házában, rájöttem, hogy napraforgók vannak mindenhol — előttem, az éjjeliszekrényemen, a könyvespolcon, a nappaliban. Másnap egy fesztivál volt a munkahelyem előtt, és az egyik árusnak egy hatalmas standja volt, ahol kizárólag napraforgós apróságokat árult. Wow. Szíven ütött. Ezek nem voltak véletlen egybeesések. A Felsőbb Erőm mindvégig mutatta magát nekem — én csak még nem álltam készen arra, hogy meglássam. Ez nem egy vakító, fehér fényű élmény volt. Fokozatos volt. Gyengéd. Valóságos.

Ma van egy napraforgó tetoválásom, alatta az „Agape” szóval — ami feltétel nélküli szeretetet jelent. Minden alkalommal, amikor ránézek, emlékszem, milyen messziről jöttem, mennyit kaptam, és mennyivel több tanulnivalóm van még. Most már minden nap beszélek a Felsőbb Erőmhöz. Nem mindig kapok válaszokat, de mindig kapok békét.

Ha az én történetem akár csak egy embernek is segít elhinni, hogy valami nagyobb vár rájuk — legyen az egy lakókocsis A.A.-gyűlésen, egy segítségkérő üzenetben vagy egy napraforgóban az út szélén —, akkor a Felsőbb Erőm így folytatja a munkáját: a szereteten keresztül, a kegyelmen keresztül és rajtunk keresztül. És ha ennek megosztásával valahogyan, valamilyen módon egy kicsit több szeretetet tudok hozni ebbe a világba — akkor talán pontosan ez volt az, amire mindvégig hivatott voltam.

Copyright ©The AA Grapevine, Inc. (2026. november). Engedéllyel újra közölve.